ISSN 0132-4462.
№ 10 2003
жовтень

перець

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

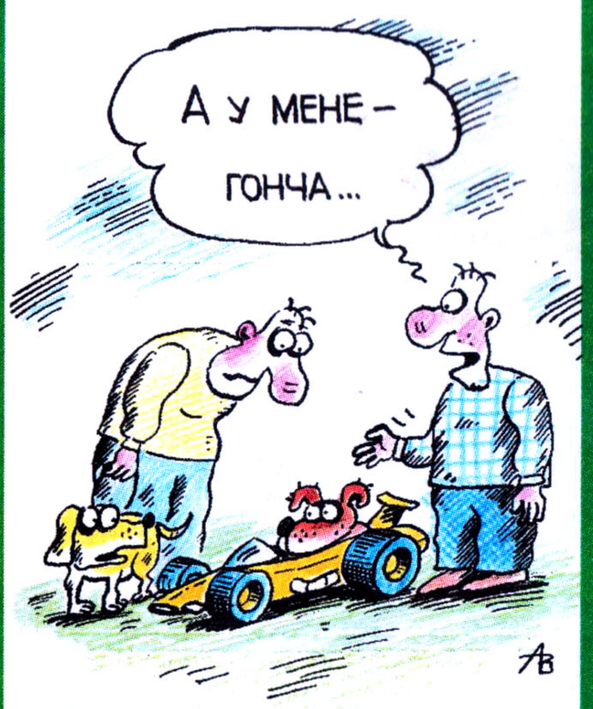

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПОЛІТИЧНА ЕЛІТА
Бачу Європу!
ВПЕРЕД У МИНУЛЕ
ОБЄДНАВЧА ІДЕЯ
ХАБАРІ
НАРОДНІ ПРОБЛЕМИ
РОЗРОБКИ

КУДИ ЇДЕШ, ЯВТУШЕ?

Знову не пощастило працівникам автоінспекції. Керівництво Чернігівської держадміністрації доручило місцевій ДАІ налагодити контроль за використанням чиновниками службового транспорту у вихідні і святкові дні. Невідомо, правда, яким же чином автоінспектори можуть визначити — їде чиновник від тещі чи із екстренного засідання в держадміністрації.

УСЕ КРАЩЕ — ДІТЯМ!

Таки не забули окремі чиновники колись популярне гасло. Тільки тепер вони розуміють його по-своєму: «Все краще — дітям! Своїм». Приміром, при розподілі пільгових путівок у Міжнародний дитячий центр «Артек» вони частіше всього згадували про своїх дітей, племінників, онуків... Органи прокуратури 136 таких «благодійників» вирішили притягнути до відповідальності.

СТОЯТЬ КОНІ НА ПРИПОНІ

Напередодні осінніх польових робіт наших аграріїв запевняли, що з великими вітчизняними нафтопереробними заводами укладено договори про обсяги постачання дизельного палива за стабільними цінами. Обіцяти, як кажуть, не ціпом махати. Ціни на паливо за останній місяць зросли майже на 25 відсотків, та і є його у господарствах усього третина від необхідного. У багатьох агроформуваннях Житомирської, Чернігівської, Дніпропетровської, Вінницької та інших областей не можуть вчасно ні віджнивувати, ні обсіятися.

Олексій КОХАН

— Чим ти так розвеселив шефа?
— Попросив підвищити мені платню...

ГУМОРЕСКА

Ділові люди зараз — на вагу золота.

Стільки розвелося різних крикунів, балакунів, трибунів, що розминутися ніяк. Вони слова докупи зліпити не можуть, а до громади пруться. А гасла їхні, якщо розібратися — порожні, мов полова.

Колись одного такого ми до парламенту вибрали. Так він там наговорив, що досі очухатися не можемо. Ні, людина слова тепер, то таки рідкість.

Оце якось ми одного підмітили. Розсудливий. Навкруги пристрасті вирують, промовці промовців шпетять, на чім світ стоїть, а він хоч би бровою повів. Схрестив руки на грудях і мовчки слухає, тільки посміхається. Відразу видно, що людина знає ціну слову.

На позавчорашньому мітингу, коли урядовців ганьбили, він хоч би докір закинув, учора, коли радикали на трибунах про масовий добробут розпікалися, й голосу не подав. Ось такі виважені погляди!

А сьогодні як він тямущо на зібранні виступив. Коли емоції піднялися до гарячої точки, цей чолов'яга рішуче підняв руку і напросився на виступ. Вийшов він на трибуну, обіперся на неї руками і мовчки втупився в зал. Хвилину мовчить, другу, п'яту... Постояв отак, скільки йому було відведено регламентом, та й мовчки з трибуни пішов.

Що тут у залі зчинилося! Крикуни-опоненти якось ураз принишкли, а люд вибухнув оплесками. Такий вдалий виступ!

Кожен, либонь, подумав: ось вийшов би такий на парламентську трибуну, коли один на ній меле, а другий недомелює, і помовчав би з хвилину, з десять хвилин. Ото виборці утішилися б!

Так і надумали: на наступних виборах голосуватимемо за нашого «мовчуна».

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

ІРОНІЗМИ

- *Пришили кобилі хвоста, а вона вимагає ще й гриву.*
- *Через теревені — до зірок!*
- *Кажуть: у гурті і смерть не страшна. Але ліпше в ту мить усетаки стояти осторонь.*
- *Світла голова... Чому ж думки такі чорні?*
- *Круглий дурень. А до якої посади докотився!*
- *Радіти чи сумувати, якщо ти в чорному списку, але — перший?*
- *Співають: «А в долині село лежить...» Воно сьогодні і на горі лежить.*
- *Національна гордість: у нас найдовші в світі ешелони влади.*
- *Одне з лих України — безробіття лелек.*
- *Вольному — воля, а олігархам — рай.*
- *Моська гавкає на Слона? Значить, має імунітет недоторканості.*
- *Чи можна бути великою людиною з малою зарплатою?*

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

Сергій РЯБОКОНЬ

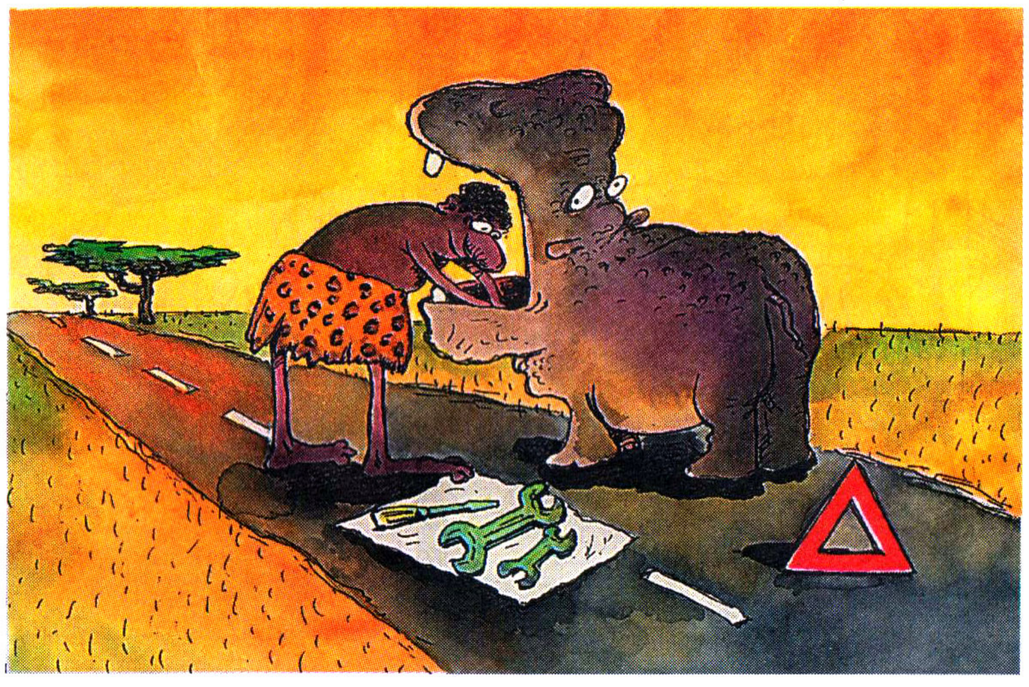

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хочеш за «бугор», плати мито.

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

«А хіба «Перець» виходить?» — здивовано вигукують ті, хто через фінансові труднощі тимчасово скоротив був свій список передплатних видань до нуля. Напевно і ви, як і ми, теж чули подібне.

Який із цього висновок?

Наші потенційні читачі тепер не мають інформації про найстаріший український гумористичний журнал, який не припиняв свого виходу навіть в часи Великої Вітчизняної війни. Тому ми починаємо акцію «А «Перець» таки виходить!» Хотілося б, щоб до неї залучилися і ви, шановні друзі. Якщо покажете наш журнал своїм родичам, друзям, знайомим та й заохотите передплатити «Перець», то, дивись, вони ще й подякують вам за те, що в їхній оселі стало веселіше.

Давайте спробуємо!

А ми уже заздалегідь вдячні вам, наші найвідданіші читачі.

Нехай вас буде більше!

Передплатна ціна:
на рік — 20 грн. 16 коп.
на 6 місяців — 10 грн. 08 коп.
на 3 місяці — 5 грн. 04 коп.
Індекс 74393.

Будьте з «Перцем»!
Смійтеся на здоров'я!

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

«На то, что ми сєгодня обсуждаєм, на бюджет, дєнєг нєт і нє било. Ми по етім граблям ходіть долго будєм? Спасібо.

❋ ❋ ❋

У нас сьогодні добрий бюджет, але вугілля купить проста родина не може.

❋ ❋ ❋

Приватизація в Україні не ефективна, скандальна і кримінальна. Вона нанесла дуже велику шкоду національним інтересам України. Я змушений це визнати, як апологет і адвокат приватизації.

❋ ❋ ❋

Я должен вам сказать, что в какой-то мєрє ета программа того, что уже сейчас проісходіт.

❋ ❋ ❋

Мучить мене совість, я вже про це казав. Але я хтів як краще, а вийшло, як ви знаєте.

❋ ❋ ❋

Шановні колеги, ми вже давно жуємо це питання, але до цього часу у нас немає чіткої і ясної відповіді.

❋ ❋ ❋

Якщо ще Президент Кучма віддасть трубу, то нам ні за що буде вирішувати ні молодіжні питання, ні питання людей похилого віку.

❋ ❋ ❋

Шановні колеги, я не можу втриматись від того, щоб не зробити висновок. Станіслав Іванович сказав, що тут відбулося зіткнення двох точок зору. При зіткненні двох точок зору перемагає третя. Дякую».

Сергій РЯБОКОНЬ

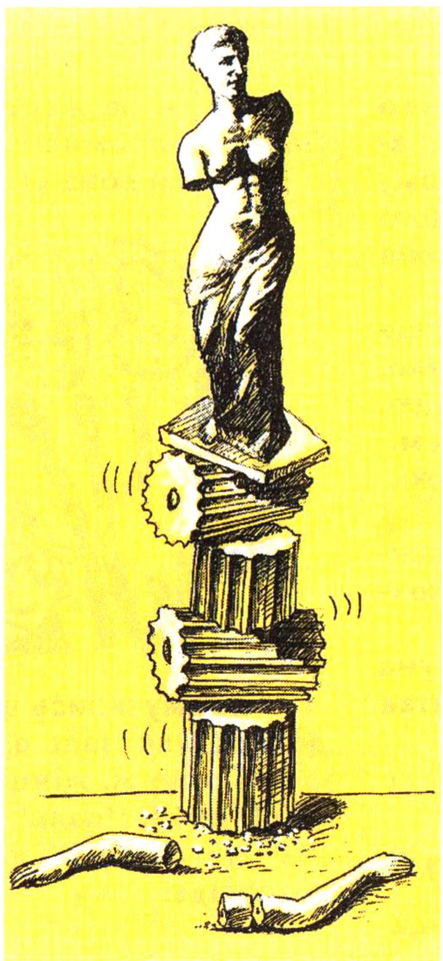

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

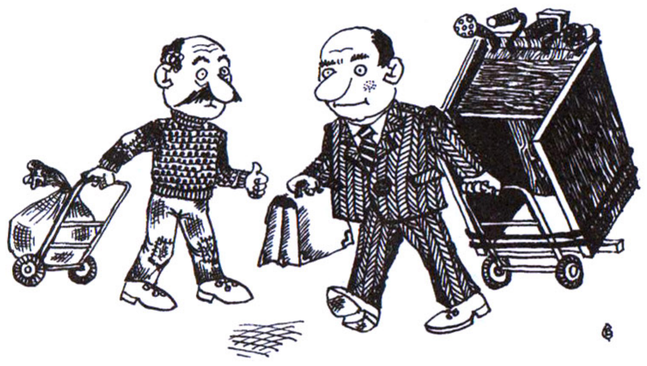

Володимир АДАМОВИЧ

ВАКАЦІЇ

ГУМОРЕСКА

Найприємніша частина вакацій — повернення додому. І кожного разу дивуєшся: чого було їхати?.. Сидів би вдома, відпочив би в садочку чи десь над озерцем.

Цього літа я нікуди не вибирався б, якби не давній приятель Матвій Буцик у штаті Індіяна.

— Приїжджай!— запрошував він наполегливо.— Познайомишся з моєю родиною, давні літа згадаємо, на рибку разом поїдемо.

Індіяна недалечко. Два дні автобусом.

— Ти вмієш хатні стіни фарбувати?— одразу поцікавився Матвій.

Нічого не здогадуючись, я признався, що в цій ділянці у мене великий досвід. Малювати можу щіткою, роликом і навіть розприскувачем.

— Чудово!— захопилась інформацією дружина мого приятеля — Миланя.

— Ось бачиш! Ти й щітки в руках не мав і цвяха не заб'єш!— докоряла вона Матвієві.— То, може б, ви порадили чи допомогли моєму чоловікові!— проговорила вона із вдаваною несміливістю.

— Подивіться на оці стіни!.. Чи не просяться вони, щоб їх відсвіжили, перемалювали?..

— Та... просяться!— погодився я.

— Поїдемо по фарбу?— запитує.

Поїхали по фарбу, накупили щіток, роликів, замазки. Накрили підлогу й заходились біля відновлення полущених стін. Фарбую я хату свого приятеля і кажу собі: отак тобі й треба! Не хотів безтурботного відпочинку, то маєш клопіт.

— Ой, що ж ви зробили!— раптом скрикнула моя господиня.

— У чому справа?— запитую перелякано.

— Таж я хотіла стелю яснішою фарбою!..

— Перемалюємо!— кажу вибачливо.

— Перемалюємо, перемалюємо!— перекривила мене Миланя.— Але скільки видатків...

Згодом Матвій мене втаємничив, що в його донечки чоловік — цілковитий недбайло, і його хата також проситься, щоб її перемалювали.

— Нехай,— кажу,— проситься. Завтра.

І став збирати свої речі.

Вранці я вже радісно простував до автобусної станції. Весело підстрибуючи, як школяр на вакації.

Олесь ШПИЛЬКА.

Сан-Дієго (США).

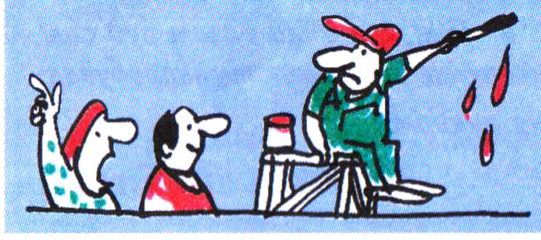

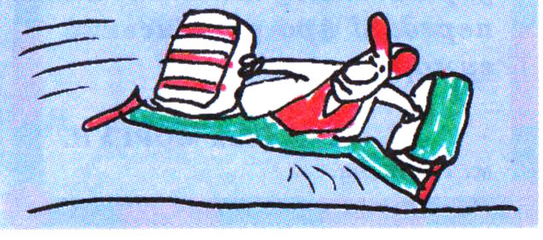

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажуть, що ото професор із світовим іменем.
— Я його теж знаю. Він мені десятку винен.

Олексій КОХАН

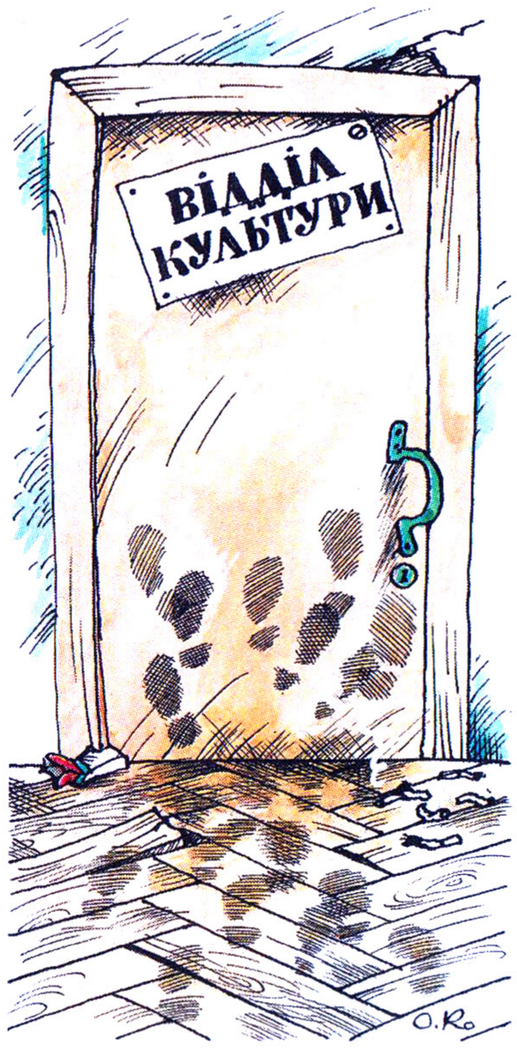

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А тепер, дітки, розпочнемо вивчення основного закону джунглів.

Своя думка

Павло випадково зустрів на вулиці свого давнього товариша, що, як дитина, плентався слідом за дружиною. Привіталися. Йому хотілося розпитати, як товариш живе, як його сімейні справи, бо не бачились вони років п'ять, а то й більше.

— Здоров, Колю! Радий тебе бачити та ще й з дружиною. Як живеш?— запитав Павло, непомітно оглядаючи симпатичну молодицю, яка зв'язала свою долю з його товаришем.

— Нехай вона скаже,— кивнув на дружину Микола.

— Ага, «нехай вона скаже»,— передражнила Миколу дружина.— Та ви з цього тюхтія слова не витягнете.

— То як же ви заміж виходили за мовчуна такого?— сприймаючи все за жарт, запитав Павло.

— Ось так і вийшла, з дурного розуму,— кинула дружина Миколи.

— А ти як одружився?— засміявся Павло.

— Нехай вона скаже.

— Та ти не жартуй, Миколо,— наполягав Павло,— прожили ж нічого собі?

— Нехай вона скаже,— вів своєї Микола.

— Промучились ці роки, а не прожили,— з докором сказала дружина Миколи.

— Ти що ж, жінці не догодиш?— підморгнув Миколі Павло.

— Нехай вона скаже,— знову однозначна відповідь.

— Що там він догодить, м'яло!— кинула дружина Миколи.

— Це правда, Миколо?

— Нехай вона скаже.

—І довго ви отак будете мучитись?— уже з подивом запитав Павло.

— Доведеться мучитись,— зітхнула дружина Миколи.

— І ти згоден на таке?

— Нехай вона скаже,— буркнув Микола, відступаючи від дружини.

— Та вже ж краще з тихим і покладистим жити, ніж з якимось гострим на язик п'яничкою,— розсудливо пояснила дружина Миколи.

— А ти з цього приводу маєш свою думку?— з співчуттям запитав товариша Павло.

— Звичайно, маю,— підвів голову Микола, але, зустрівши гострий погляд дружини, знітившись, додав: — Нехай вона тобі скаже!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Друже Перче!

В усьому світі знають, що українці — народ, який полюбляє веселе слово, усмішку, жарт... Весела вдача — це характерна риса українців. А тепер відкриваю газету, де надруковано програми усіх «наших» телеканалів і читаю: «Понеділок. УТ-1: 7.25 «Ера гумору» Г. Хазанов; УТ-2: 17.20. «Аншлаг! Аншлаг!»; УТ-3: 15.45 «Концерт М. Задорнова» і т.д. А де ж на українському телебаченні передачі про український гумор?

Іван МОРГУН.

м. Полтава.

Олексій КОХАН

— Еге ж, нас точно переживуть!

Конвертовані думки

✓ *Цивілізація все більше набуває нецивілізованих форм.*

✓ *Із пояснення: «Совісті я не губив. Просто викинув».*

✓ *Словоприкладство.*

✓ *Акціонерне панство закритого типу.*

✓ *Часто легше вирішити задачу з двома невідомими, ніж з двома знаменитими.*

✓ *Ті ж, що з'їли разом пуд солі, часто не витримують випробування цукром.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

УСМІШКА

— Ой, нене моя ріднесенька! Та за які ж гріхи маю муку терпіти!— стогне чоловік у стоматологічному кріслі.

— Потерпіть хвилиночку, потерпіть,— умовляє пацієнта стоматолог.— Зараз ми його з корінцем... раз! І нема...

— Лікарю, дорогенький ви мій, а може, якось... підлікуєте?.. Жалко зуба втрачати.

— Пізно лікувати. Піз-но. Доведеться...

— Ви, лікарю, як моя жінка: «Вирви й край! Поки не покладеш мені на стіл свого дурного зуба — я тобі спокою не дам».

— Ось бачите, ваша дружина має рацію. Відкривайте рота!

— Не дам! Цього зуба,— твердо заявляє хворий,— рвати не дам!

— Отакої! А що ж ви жінці своїй покажете?

— Дайте мені чужого... он їх скільки у вас назбиралося. Піввідра.

— Будь ласка, вибирайте... який подобається, але вдома... вам доведеться ще й рота показувати.

— Та отож,— зітхає чоловік.— Тоді рвіть! Сусіднього... А цього — не дам!

— Вибачте, шановний! Нічого не розумію. Він у вас болить?

— Болить. А як вип'ю сто п'ятдесят грамів горілки — не болить. Чутливий, як індикатор. А втрачу такого зуба, гадаєте, жінка наллє чарку, щоб біль вгамувати?

— Певно, ні,— припускає лікар.

— Отож.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

МІНІ-УСМІШКИ

ХТО В ХАТІ РАХІВНИК

Наступного дня після банкету чоловік тримається обома руками за голову, сумно обводячи кімнату запухлими очима. Жінка скрушно хитає головою і зловтішно зауважує:

— Чоловіче, як п'єш, то хоч рахуй, скільки ти випив!

— А ти для чого?!— дорікає їй чоловік зі стогоном.

КРАЩА ПОЛОВИНА

— Здоров, Петре, як живеш, як робота?

— Наша фірма наполовину збанкротувала.

— Як це — наполовину?!

— Наш шеф свою дружину відправив на пенсію, а секретарку поки що залишив.

КІЛЬКІСТЬ І ЯКІСТЬ

— І скільки б ви ще хотіли жити, діду?

— Мене вже не турбує скільки, я лише гризуся — як?

БЛИЗЬКИЙ

— Чуєш, Андрію, мені і в голову не приходило, що наш шеф такий недалекий...

— А звідки він?

— З нашої шафи.

Б. ФЛОРІАН.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Клітка зачинена... Як це левові вдалося з неї вибратись?
— Між гратами проліз. Схуд, паразит!

Георгій МАЙОРЕНКО

Андрій НІЖНІКОВ

Владислав ШИРЯЄВ

— Ха-ха, дорогенький! Скільки літ!..

І ТАКИ НЕ БРЕШЕ...

— Не крав я ні корови, ні вола!
Най грім м'я вб'є,
щоб не дожив до ранку...—
На Біблії клянеться і вола
Грабіжник Обікраденого Банку...

ЗАПІЗНІЛЕ КАЯТТЯ

— Чого чіплявся на Гачка?—
Гризе сумління Черв'ячка...

ВСЕ ДЛЯ НАРОДУ

— А про запаси збіжжя дбаю як!—
Хвалився Держрезервівський Хом'як...

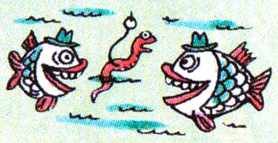

ЗМІЇНА ДОБРОТА

— Коли я сита — мирна й добра,—
Ковтнувши жертву, просичала Кобра...

м. Чернівці. Сергій КОВАЛЬ.

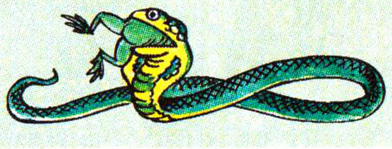

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЖАХОВИЙ ТУРНІР.
ФОТОМОРДЕЛЬ.
ПІДЛАПУЗНИК.
КУМЕРСАНТ.
ХВАТАЛІСТ.
ОКОЗАМУЛЮВАННЯ.
ПИКОВА ДАМА.
МІКРОАЛІМЕНТИ.
ЛИСОПАРК.
КАЙФЕТЕРІЙ.
ЦИДУЛЬКА.
ХАПІТАЛІСТ.
ПУП-ЗІРКА.

Іван ТОКАРЧУК.

Два горобці

З народних уст

Зустрілися між містом і селом два горобці.

— Я з міста,— привітавшись, мовив один.— А ти?

— А я з села,— відповів другий.

— Летімо до мене,— запросив той, що з міста.— Переночуєш, побачиш, як я живу.

Сільський горобець не відмовився від запрошення. Адже ще ніколи в своєму житті не був у місті.

Господар показав йому свою квартиру у якійсь трубі, познайомив зі своїми сусідами, а коли звечоріло, заснули. Вранці сільський горобець прокинувся від сильного стусана:

— Годі спати!— сказав йому господар.— Летімо снідати, поки двірник не підмів сміття.

Полетіли, сіли на вулиці, поснідали крихтами біля лавочки.

Сільський горобець зібрався додому і запросив до себе в гості міського горобця. Той не відмовився. Адже в селі йому не доводилось бути. Сільський горобець показав йому своє гніздо у старій шпаківні, познайомив із сусідами. Коли прийшов вечір — заснули.

Вранці сільський горобець знову прокидається від сильного стусана:

— Летімо снідати,— каже гість,— поки двірник ще не підмів вулицю.

— Зачекай,— гордо відповів сільський.— Нас запросять їсти. Це тобі не місто.

В цей час на подвір'ї почулося: «Ці-пу, ці-пу, ці-пу!..»

— О, чуєш, нас вже просять,— сказав сільський горобець і разом із своїм гостем полетів на подвір'я, де хазяйка годувала своїх курей.

Записав Іван БЕЗРУЧКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

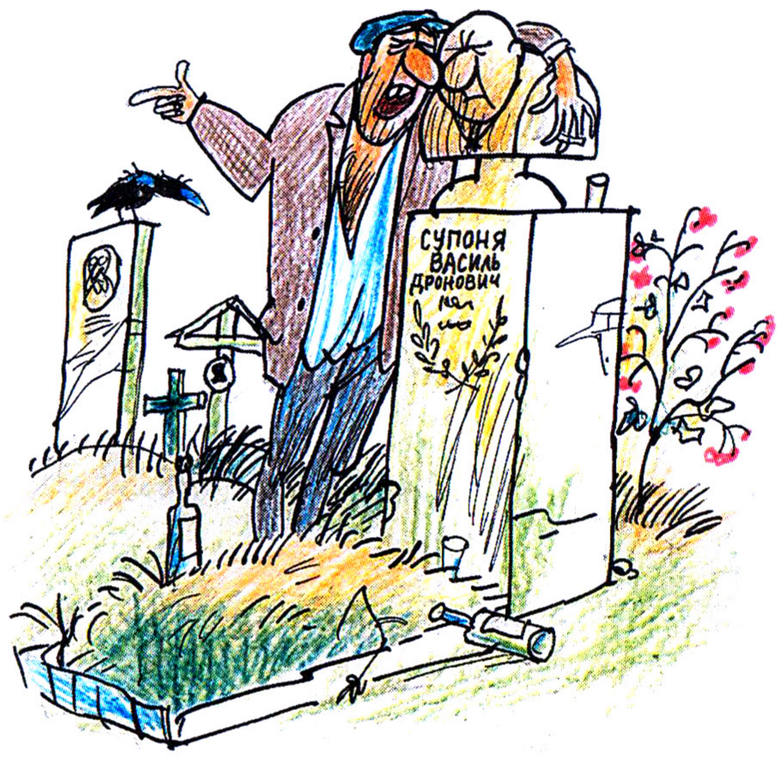

— Василю, друже! А твоя Люська зраджує тобі з Миколою...

Олексій КОХАН

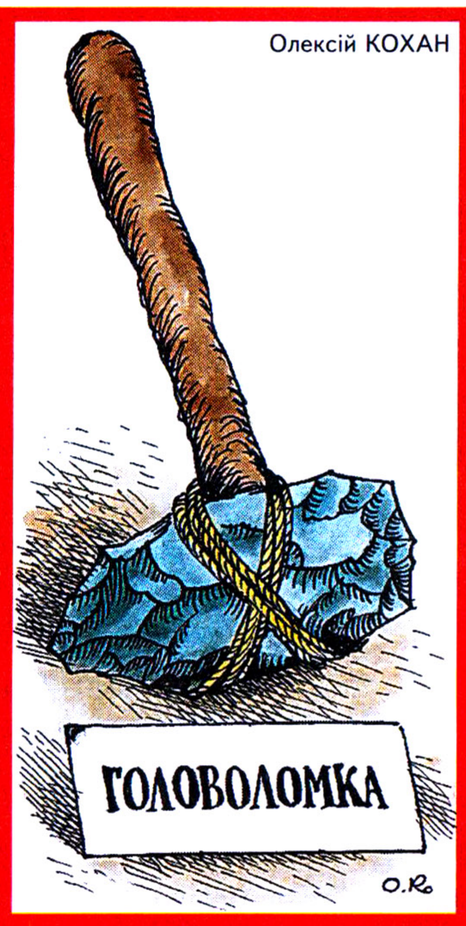

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолій Василенка)

— Ану, стій! Ця машина вже місяць у розшуку!
— Мені її щойно повернули. Я її власник!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

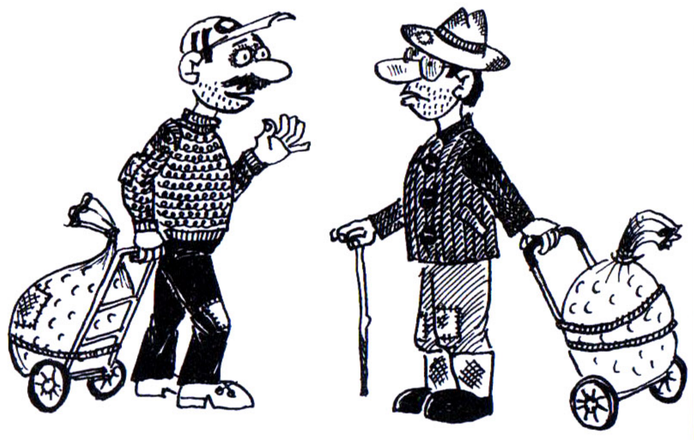

— Живу як колорадський жук, харчуюся самою лише картоплею!

Георгій МАЙОРЕНКО

ЕЙФЛОРИЗМИ

√ *Якщо гора не йде до Могамета, значить, він не олігарх.*

√ *Упав у дитинство, і знов тім'ячком.*

√ *Туристичні агенції для того й існують, аби людина почувалася щасливою, що нарешті повернулась додому.*

√ *Економіка в тіні від фігового листка.*

√ *Тому воно таке й дороге, що без нього не може обійтись лише той, хто має гроші.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Скажіть, а форму черепа поміняти не бажаєте?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми чухаємо лоби: чому це з початком посівної компанії ціни на нафтопродукти повзуть угору. А чому б їм не повзти, коли, виявляється, всі нафтопереробні заводи, які розташовані на території України, приватизовані і не є власністю нашої держави. Куди ж дивилися державні мужі, коли проводилася така приватизація?

Анатолій ШАМРАЙ.

м. Донецьк.

Олексій КОХАН

— Ви казали, що для вас робота — свято, то попрацюйте ще й у вихідні.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чудово! Таки вміє старшина пляшку подати!

Хіба зробиш?...

Ото лихо! — зацвітає
задня стінка хати.
«Треба,— каже мені жінка,—
дах перекривати.
Чи не бачиш?— затікає
отамо, з причілка,
а тобі одне на думці —
друзі та горілка.

А щоб ти смоли напився!—
побажала щиро.—
Ремонтуй, бо до Барбоса
підеш на квартиру»...
Щоб на ту проблему кляту
подивитись ближче,
розібратись, що й до чого,
лізу на горище;
оглядаю, прикидаю,
як зарадить можу,
і — на тобі! — за кроквою
обріза знаходжу!
(Жив колись тут дід Онисько,
кінчив Соловками:
ніяк не міг подружитись
він з більшовиками).
В мене думка закрутилась
з черепній коробці:
«Піду в рекет. А для понту
треба зо два хлопці.
Кілька тижнів з рекетирах —
І ми вже багаті.
Вкрию хату, ще й підлогу
встелю поросяті»...
Підібрав собі на діло
приятелів пару,
забігайлівку намітив
поблизу базару
(там успішно торгували
два якихось лохи).
Натягли ми на голови
жінчині панчохи
та й нагрянули в пивничку
темним вечорочком.
Я обрізом — по шинквасу:
— Грошики на бочку! —
Бармен мені так спокійно
каже: — В мене — «криша».
Я ж до нього: — Твоя криша

мене не колише.
Мені,— кажу,— свою треба
притьма перекрити... —
Він як свисне!.. Вискакує
чотири бандити.
У двох перших — пістолети,
третій — з автоматом,
а четвертий, балухатий,
як підскочить раптом,
як дзигою крутонеться
просто перед мною
та знічев'я як зацідить
по зубах ногою!..
Помаленьку я очапав,
та боюся встати:
поламає ж руки, ноги
ніндзя балухатий.
Он і хлопці на підлозі —
ніби дали дуба...

Виплюнув я дві коронки
і одного зуба
та й посапую в дві дірки,
ніби в сповиточку.
Вони взяли нас і склали
в штабель у куточку...
Відібрали в нас обріза
кляті поторочі
і сказали, щоб не лізли
більше їм на очі...
Не питайте, коли хату
зберусь перекрити:
хіба зробиш тут щось путнє,
як кругом бандити?!

Микола ПАСІЧНИК.

смт Липовець на Вінниччині.

Летів орел з разком діамантів на шиї. Щохвилини він підіймався все вище й вище. І піднявся він на таку висоту, що нитка не витримала, лопнула і діаманти розсипалися по землі.

Так вип'ємо ж за ті діаманти, які сидять за цим столом!

Ігор ДАНІЄЛЯН.

м. Вінниця.

❄❄❄

За лося!

Щоб пилося, велося, моглося і т. д.

Іван СОТНИК.

Липова Долина на Сумщині.

❄❄❄

З дитячих літ ми виростаємо з вірою в казку. І з роками переконуємося, наскільки казка відрізняється від буднів. Казка — це коли ти одружуєшся з жабою, а вона перетворюється на царівну. Будні — коли все навпаки. Так давайте вип'ємо за те, щоб наше життя було схоже на казку!

Василь ПОНОЧОВНИЙ.

м. Донецьк.

❄❄❄

У народів Кавказу є така приповідка: «Верблюдиця верблюжатком отелилася — не чув і сусід. Курка знесла яйця — кудкудаче на весь світ». Піднімімо ж наші келихи за нашого скромного іменинника, який чудово знає свою справу, але не кудкудаче про неї на весь світ!

Василь ФЕДОРЯКА.

Золотоніський район, Черкаської області.

❄❄❄

Йде пустелею осел. День іде, два йде, тиждень... Що сонце смажить до кісток, а що їсти хочеться, аж очі вилазять. Раптом бачить — по один бік дороги бочка з водою, а з другого — ясла повні. Розгубився він: то до бочки кинеться, то передумає — та до ясел. Тоді знову передумає — та до бочки. Так і помер від голоду й спраги. Не будьмо ж ослами. На честь сьогоднішнього свята швиденько випиймо та гарненько закусімо!

Сергій ОЧКОЛАС.

м. Житомир.

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

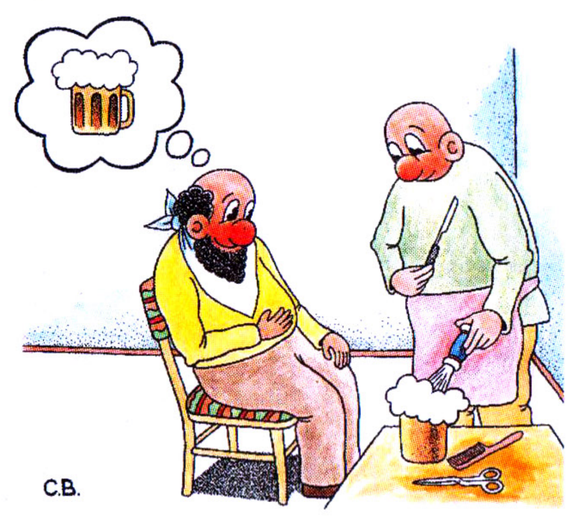

Андрій САЄНКО

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Народні усмішки

ПОЧЕРК

Батько до сина-першокласника:

— Мені зовсім не подобаються двійки у твоєму зошиті.

— Мені також. Ото такий почерк у нашої вчительки.

НЕ ЛЯГАЄ

Розмовляють дві знайомі:

— Ти знаєш, Оксано, я не можу заснути, якщо не посварюся з сусідкою.

— А я і спати не лягаю.

ПОРАДА

Жінка до лікаря:

— Що дати чоловікові, щоб він вночі прокидався?

— Дайте касторки, так він взагалі не спатиме.

ПУТНЯ ЖІНКА

Розмовляють дві знайомі:

— Ти маєш чоловіка?

— Маю.

— Доброго?

— Та де там? Путня жінка вже б давно його вигнала.

НА ЗАЗДРІСТЬ

— Скільки тобі років, Кіндрате?

— Вісімдесят.

— І ти вирішив женитися?

— Так.

— Навіщо?

— На заздрість моїм ровесникам.

ПОДУМАЮТЬ

Офіціантка до пияків:

— Хлопці, треба розрахуватися.

— Ми знаємо, та грошей невистачає.

— А що ж ви думали, як пили?

— А ми, коли п'ємо, то не думаємо.

— То що ви будете робити?

— Дай нам ще по сто грамів, ми подумаємо.

Є ВИГОДА

Підійшла молода пані до діда, який продавав рибу, та й питає:

— Яка у вас риба: річкова чи морська?

— Морська.

— Це добре.

— Чому?

— Не буду солити.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

Олег ГУЦОЛ

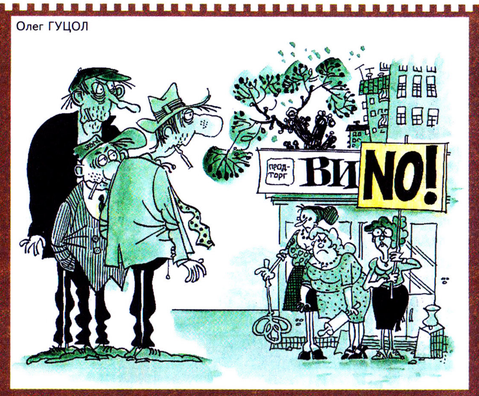

Микола КАПУСТА

Вінаєрет із гумору

Валерій МОГИЛЬНИЙ

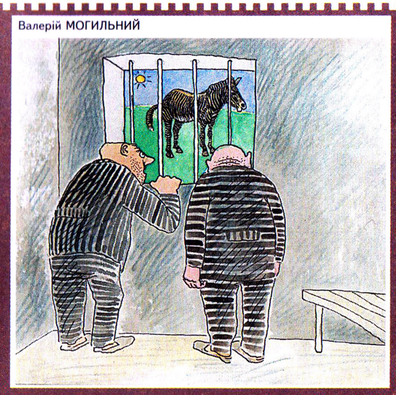

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

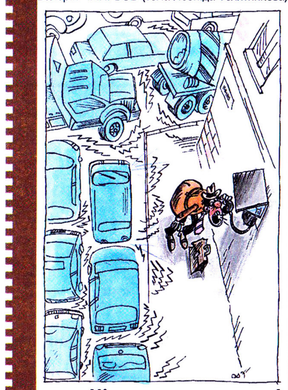

— Нічого не трапилося! Просто я намагалася перекричати шум вулиці!

Олексій КОХАН

— Знову Рудюк самогон жене: всі таргани і мухи повтікали!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

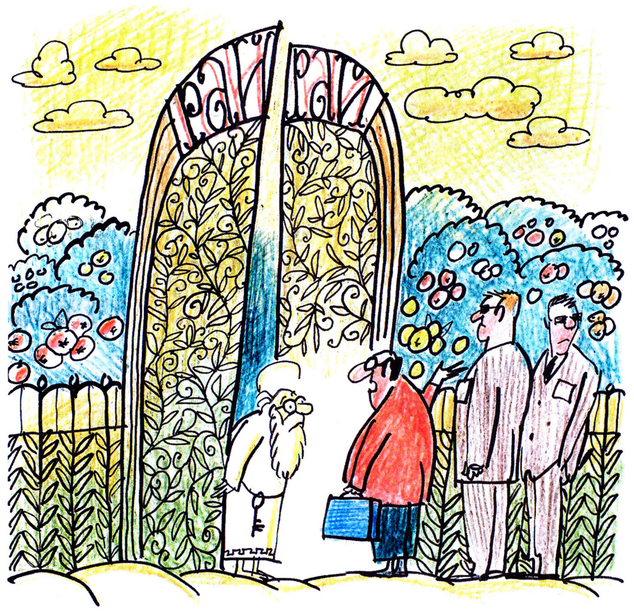

— Батя! Моя фірма «Ангели» пропонує охорону райського саду. А то ж шпана обнесе!

Владислав ШИРЯЄВ

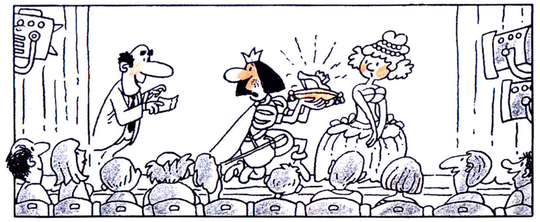

— Перепрошую!.. Ніяк не можу знайти свого місця.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

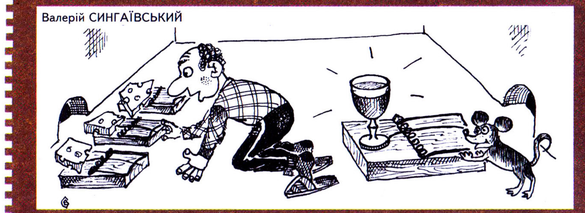

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Живемо в такі страшні часи — без зброї ніяк не можна.

Сергій РЯБОКОНЬ

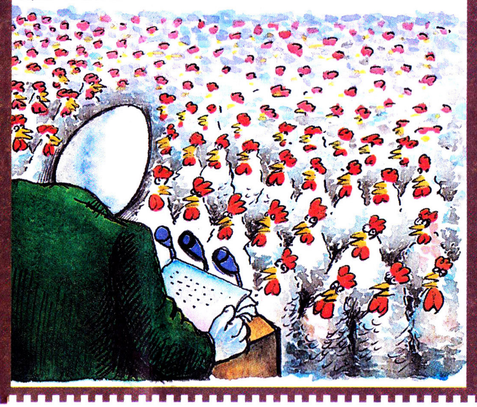

Олексій КОХАН

Народні усмішки

НЕВЖЕ МАЛО?

Дві жінки в купе поїзда розмовляють. Кокетливіша з них питає:

— Скільки б ви мені дали років?

— Невже вам своїх мало?

ЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Наречена звертається до свого чоловіка:

— Запам'ятай, після того, як ми вийдемо із загсу, ти візьмеш мене на руки і понесеш від під'їзду до самого таксі... Зрозумів?

— А що тут незрозумілого? Я вже попередив таксиста, щоб він підігнав машину до самого порога.

ОБІЦЯНКА

Чоловік — до жінки:

— Ти мене обманула! Ти обіцяла, що будеш кохати мене вічно?

— Обіцяла.

— А вчора я тебе бачив із сусідом!

— Я обіцяла кохати тебе вічно, але не безперервно...

ПРИЧИНА — В КАПЕЛЮШКУ

Інспектор ДАІ зупинив автомобіль, за кермом якого сиділа жінка.

— Коли ви їхали по шосе,— каже інспектор,— я одразу визначив: не менше сімдесяти...

— Ну що ви! — кокетливо знизує плечима жінка. — Просто цей капелюшок мене старить.

З'ЯСУВАЛИ

Чоловік посварився з жінкою і зопалу крикнув:

— Хто в домі хазяїн: ти чи я?

— Я, а що? — спокійно каже дружина.

— Нічого, я просто так спитав,— тихо пробурчав чоловік.

НАДЗАДАЧА

Розмовляють двоє приятелів:

— Ти знаєш,— сумно каже один,— як важко втратити дружину...

— Знаю,— озивається друг. — Практично неможливо.

РАЗОМ — НІЗАЩО

У Сидорчуків розгорівся сімейний скандал.

— Краще б я померла! — гордо каже дружина.

— Я теж! — каже чоловік.

Дружина:

— Тоді я не хочу!

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське
у Криму.

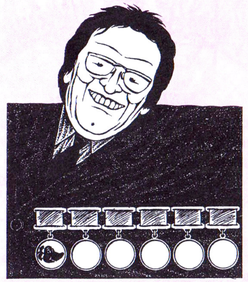

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста, члена редколегії «Перця» Юрія ІЩЕНКА з першим 50-літтям!

Дружній шарж Юрія КОСОБУКІНА.

НА ПЕРЕПІДГОТОВЦІ

ЖАРТ

...— Будь ласка, товариші, трохи тихіше,— підкреслено гречно звертався доповідач з висоти кафедри до присутніх. Але цей його вдаваний тон мимоволі перейшов у благальний: — Аврамчук,— звернувся до слухача, що сидів перед ним за першим столом,— якщо ви і надалі будете крутитися, я змушу вас полишити аудиторію.

Аврамчук шкодливо наїжачився, закліпав, щоки зарожевіли.

— Я більше не буду.

Та коли доповідач уткнувся в записи, Аврамчук знову став загравати до своєї сусідки, і вона стиха хіхікала.

— Аврамчук і Плотвина! Вам же не по десять років,— загрозливо пропік двійцю поглядом доповідач.

Але поки він утихомирював одних, у протилежному кутку залу новоутворена компанійка почала перекидатися записками.

— Шановні!..— вибухнув доповідач, вийшовши з-за кафедри.— Так не можна!.. Ми дорослі з вами люди... Уже не один рік зустрічаємося на семінарах...

Аудиторія враз умовкла, заніміла, і всі осудливо роззирнулися, ніби шукали винуватців. Цим тимчасовим спокоєм скористався доповідач, але ненадовго: за останніми столами зав'язалася справжня суперечка, яка в третьокласників закінчується, як правило, бійкою.

— Що скоїлося, Невиливайко?— заквапився доповідач розборонити двох задерикуватих опонентів.

— Нічого, нічого, просто ми з колегою,— Невиливайко показав пальцем на свого сусіда,— не дійшли згоди з деяких питань, які ви порушили у своєму виступі.

— Сідайте, і щоб більше подібного не було,— втомлено вимовив доповідач і притримав руку на грудях у тому місці, де серце.

Нарешті доповідач, перегорнувши сторінку, вимовив:

— Ось на цьому, шановні товариші педагоги, дозвольте закінчити свою доповідь. Наступний наш семінар з питань виховання учнів початкових класів відбудеться у кінці другої чверті. А зараз я вітаю вас з початком нового навчального року...

Проте доповідача вже ніхто не слухав: щойно продзеленчав дзвоник, аудиторія спурхнула з місць і потовпилася до виходу. Дорогою чоловіки видобували з кишень цигарки, жінки ж занишпорили в сумочках, поспішаючи віддати данину парфюмерії. І тільки один Аврамчук втупився поглядом у планшет праворуч вхідних дверей і, штовхнувши ліктем сусідку Плотвину, прошепотів:

— Прочитайте... Тут таке написано...

Читали педагоги кожен про себе: «Дорослі від дітей різняться лише розмірами одежі та більшою пихатістю. Римський філософ».

Юрій ІЩЕНКО.

Сергій РЯБОКОНЬ

Олексій КОХАН

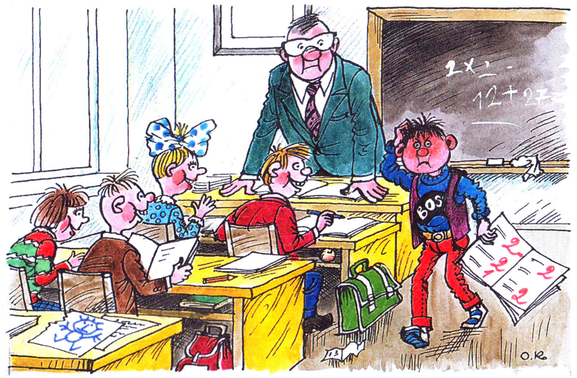

— Доведеться, мабуть, самому уроки робити, бо за те, що батьки пишуть, скоро зі школи виженуть!

ПЕРЧИНКИ

Уже обізнані

Вчителька:

— Діти, сьогодні я вам розповім, як з'явилися на Землі люди.

Петя:

— Маріє Іванівно, а нам Баранов з 10-б вчора розказував.

Переконалася

Дружина чоловікові:

— Сьогодні була у лікаря, і він попросив мене показати язика. Подивився і каже: «Нормальний». А тобі — як лопата.

Віктор ВОВК.

смт Комінтернівське Одеської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пане майоре! Той порушник не поїхав, а полетів!

— Правильніше, Петре: «Вони порушили. Вони полетіли...». Треба ж і на номери дивитися!!!

ПРЕМІЯ імені ФЕДОРА МАКІВЧУКА

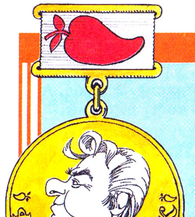

Сорок років очолював наш журнал легендарний редактор — письменник, журналіст Федір Юрійович Маківчук. Він умів помітити і підтримати талант. Тому навколо «Перця» згуртувалися, його школу пройшли найкращі наші фейлетоністи, письменники-гумористи, художники-карикатуристи.

«Перець» здобув шану і визнання не лише в Україні.

Редакція журналу заснувала літературно-мистецьку премію імені Федора Маківчука. Її щорічно буде присуджуватися авторам журналу, які достойно слугують на сторінках «Перця» українській сатирі та гумору, а також і тим, хто гідними шани способами допомагатиме «вирощувати» «Перець».

Першими лауреатами премії стали:

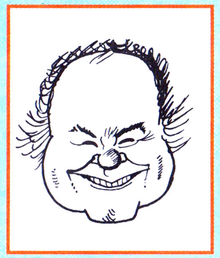

фейлетоніст Володимир ПАЛЬЦУН. (м. Львів).

письменник-гуморист Валентин ЧЕМЕРИС. (м. Київ).

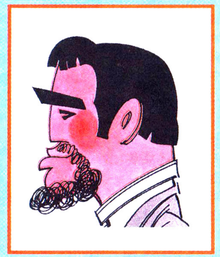

художник-карикатурист Анатолій ВАСИЛЕНКО. (м. Київ).

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Віктор ПОПОВ

ЧЕРГУВАННЯ

(І таке буває)

Там не защіпку двері замкнені
Бо надворі вже ніч-туман.
Грають в дурня уміло й завчено
Три сержанти і капітан.
Смокчуть весело мед-горілочку:
«Дурню» випити не дають...
Туз б'є дамочку —
аж із виляском!
А козирною — туза б'ють!..
П'ють за спокій наш,
за здоров'ячко,
За підвищення зарплатні.
Ніч тікає геть сірим вовчиком,
А попереду — вихідні...
Чути з вулиці крики, стогони —
Забавляється хуліган.
Та не виткнуть носа зі схованки
Ні сержанти, ні капітан.
Із райвідділу аж до ранку — ні,
Бо украдуть ще, Боже збав!..
От би полк сюди
бронетанковий,
Щоб дозорців охороняв...

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Олексій КОХАН

ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

Що мусить робити жінка, дізнавшись, що її чоловік зібрався на концерт із коханкою?
— Влаштувати концерт дома.

***

— Що в нашому житті найстрашніше?
— Те, що наших людей уже нічим не налякаєш.

Василь ВЕРБА.

Георгій МАЙОРЕНКО

ЗАМІСТЬ КАЗКИ

Жили та якось виживали собі дід та баба. Взимку мерзли у напівхолодній оселі, а влітку вигрівали старі кості проти сонечка. А ще вони тішилися — натішитися не могли своїм восьмирічним онуком. Та й було чого тішитися: дуже кмітливим хлопчина удався. Якось пішов малий до річки, що протікала неподалік, а повернувшись, каже, як ото у відомій казці:

— Зробіть мені, діду...

— Та нащо тобі той човен із весельцем!— перебив його мову дід, непогано обізнаний із народними казками.— Досить того, що батьки твої «човниками» снують між базарами. Та й де ти бачив, щоб у нашій річці рибу ловили? Тільки жаби й залишилися...

— Не треба мені човника!— заявив онучок.— Зробіть мені возик. Буду з річки вам із бабою золото возити, щоб не мерзли.

Здивувала діда та бабу ота внучкова мова. Але чим би дитя не тішилося, — аби не плакало. Змайстрував дід візок і подався з ним онучок до річки. А невдовзі, бачать, біжить він назад. Весь чорний, ніби щойно із шахти. Прибіг та й каже:

— Ідіть, діду, допоможіть — сам не потягну. Та ще пару мішків захопіть.

Причовгав дід на берег — і власним очам не повірив: стоїть візок повнісінький вугілля, а неподалік — іще кілька вугільних куп. Та й узагалі весь берег річки вугіллям устелений — бери, скільки душа забажає. І беруть! Старі й малі завзято збирають у мішки, вантажать на старі дитячі коляски, навіть на невеликі автомобільні причепи. І всі раді-радісінькі дармовому паливу...

А далі годилося б сказати: «Пролітав мимо і сів на вугільну купу горобець — тут і казочці кінець». Але не будемо такого казати, бо не про казку йдеться.

Ще взимку мешканці шахтарської столиці зауважили: вода в річці Кальміус, що ділить місто навпіл, чогось дуже почорніла. А навесні, коли спустили воду із водосховища і в річці вона спала, на світ білий вугільні береги з'явилися. Але ніхто з доненчан навіть не думав дивуватися чи захоплено вигукувати: «Як у казці!» Здогадувалися, що «чорне золото» з'явилося тут після аварії на відстійнику центрально-збагачувальної фабрики найближчої шахти. Та й не було часу теревені правити: тонна побутового вугілля тепер коштує понад 200 гривень, а тут його он скільки! Отож кинулися мерщій запасатися дармовим паливом. А коли вугілля на березі поменшало, кмітливі підлітки навіть почали діставати його лопатами з самої річки, в якій намулу та «чорного золота» більше ніж води. На товар відразу ж і покупець з'явився: підприємливі «дяді» взялися підрулювати сюди навіть вантажівками.

Внаслідок явного забруднення річки та прилеглої до неї території фахівці Державного управління екології і природних ресурсів по Донецькій області підготували офіційну претензію до керівництва шахти імені Засядька. Причому, як сказали кореспондентові «Перця» у відділі водних ресурсів управління, це не перша спроба притягти вугільників до відповідальності. Ще в березні, коли вугільна маса тільки почала забруднювати балку Безіменну та Кальміус, справу за цим фактом було передано до господарського суду. Щоправда, її слухання було відкладено, а шахта взялася очищати від вугілля забруднену територію...

Та як би там не було, а наш дід із бабою, коли заходить мова про зиму, що оце насувається, не забувають щоразу похвалити свого кмітливого внучка. А коли беруться згадувати, як і чому їм цього року із паливом так пощастило, дід, почухуючи за вухом, щоразу додає: «Видно, правду люди кажуть, що нема лиха без добра». І хоча старі нікому лиха не бажають, возик, змайстрований дідом на замовлення кмітливого внучка, й досі стоїть у них напоготові.

Павло КУЩ.

м. Донецьк.

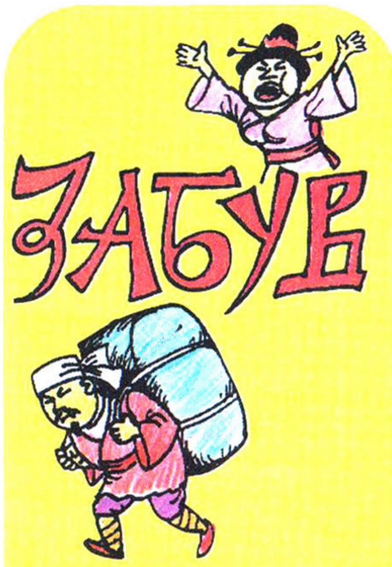

Японська народна казка

Пізно увечері до одного сільського готелю зайшов мандрівний торговець:

— У вас можна переночувати?

— Можна,— мовила господиня, яка була дуже жадібна. Її очі відразу прикипіли до великого тюка, який торговець зняв зі спини. — Це ж скільки там добра! — подумала господиня.

Відвела вона торговця до кімнати, а сама міркує: «От якби заволодіти тим тюком!» Пішла вона до свого чоловіка і розказала про свої наміри.

— А ти нарви трави мьога, що росте у нашому саду. Приготуй з неї відвар і додай до страв, які замовить торговець на вечерю.

Так вона й зробила.

Торговець нічого не помітив. З'їв усе і відразу уклався спати.

«Починає діяти!» — зраділа господиня.

Прокинувся він з важкою головою дуже рано. Ще й не світало.

«І що воно зі мною? Хоча б не захворіти... Треба якнайшвидше добиратися додому...»,— подумав торговець, зібрався і вирушив у дорогу.

А господиня почула, що він пішов, шмигнула до кімнати, де ночував подорожній.

«А де ж тюк?! — заглядала вона по всіх кутках. — І тут нема, і тут...»

Прибігла жінка до чоловіка, який ще спав.

— Вставай! — штурхнула вона його.

— Що сталося? — спросоння тер той очі.

— Ти що мені порадив? Наварити трави мьога? І казав, що коли торговець з'їсть з тим відваром, забуде у нас тюк? Але тюка нема!

— Не може бути. Пошукай ще. То така трава, що обов'язково має подіяти...

Знову жінка обнишпорила усю кімнату, перевернула все — нічого не забув торговець.

Раптом вона вклякла посеред кімнати і як закричить:

— Забув!!! Забув!!!

— А я що тобі казав,— прибіг до неї чоловік. — Ану показуй, що забув...

— Заплатити забув! — застогнала жадібна господиня.

Переповів П. МОЗГОВЕНКО.

Пожалів

— Тату, не зачиняй кота у коморі, — просить Івась.

— Чому? — дивується батько.

— Щоб миші часом його не з'їли!

Перевірив

— Навіщо ти мені води в чоботи поналивав? — обурився дідусь на онука.

— Хотів перевірити чи вони справді протікають, як ти казав,— задоволено відповів онук.

— Ну й як?

— Ти сказав неправду. У тебе, дідуню, тільки один чобіт дірявий.

Бояться

Біля калюжі два малюки розмовляють між собою:

— Я зрозумів чому жаби перед дощем у воду ховаються.

— Чому?

— Щоб дощ їх не намочив.

Микола СКВОРЦОВ.

КРОСВОРД

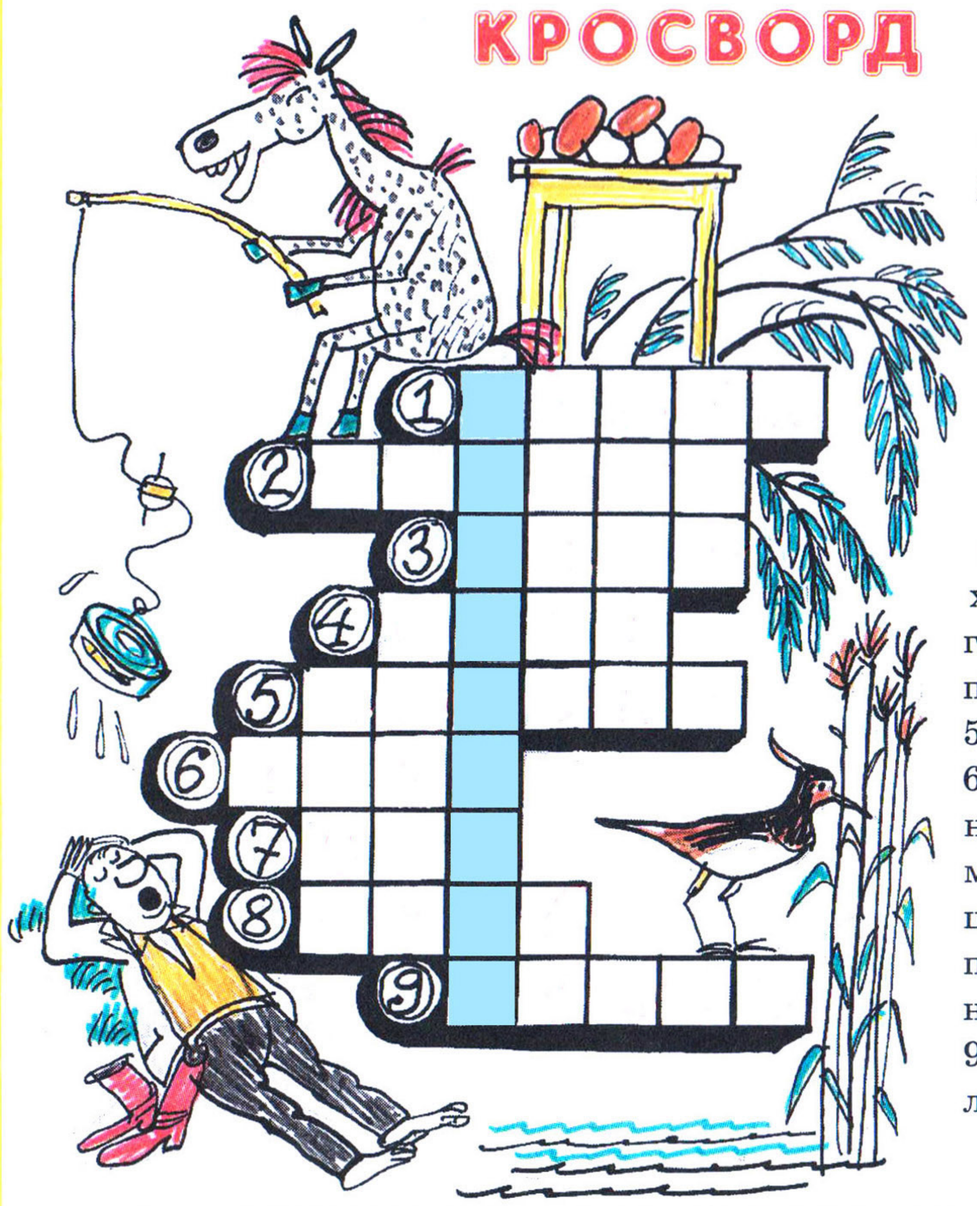

Якщо ви правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте одну з народних назв жовтня.

1. Дерево. 2. Діжечка на діжечці, діжечка на діжечці, а зверху китичка. 3. Має роги і ноги, а держиться підлоги. 4. Суха трава. 5. Дрібна морська риба. 6. Його кують, а жаба ногу підставляє. 7. Що можна бачити із заплющеними очима? 8. Є шапка, але немає голови, є нога, але без черевика. 9. Він своє болото хвалить.

Склав П. МИШКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКИ

Цю рибу в річці
можна упіймати,
Якщо до ноти
літеру додати.

*(тиІ(*)

Василь КРАВЧУК.

ВЕЛОСИПЕД

В рака є велосипед —
Їде задом наперед.
Крук старий
від сміху
плаче:
— Ти не так поїхав,
раче.
Той розсердивсь:
«Як не так? —
Як повзу, то й їду так».

У ЛІСІ

Лічить боровик в бору
Маслюкову дітвору.
Ще й гукає:
«Маслючки,
Не лягайте на бочки,
Ті, що не помічені
Будуть не полічені!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Рівненської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЗАСПОКОЇВ

Батько гортає щоденник:

— Бачу, синку, у тебе з усіх предметів двійки, крім географії.

— Так з географії ще не викликали.

У АВТОМОБІЛІ

— Жінко, помовч хоч хвилинку, я не можу зрозуміти — вдалося мені завести машину чи ні.

Андрій БИЛИЦЯ.

Липова Долина на Сумщині.

ДЗВІНОК

— Уявляєш, учора увечері дзвінок. Відчиняю двері — нікого. Зачиняю. Знову дзвінок. Відчиняю — нічого.

— Це полтергейст.

— Ні, телефон.

СІМЕЙНЕ ШАМПАНСЬКЕ

— Що таке шампанське посімейному?

— Це коли чоловік п'є горілку, а дружина шипить.

Григорій МАМАЙ.

м. Теребовля Тернопільської області.

ПОГОДА НА ВИХІДНІ

— Петре, ти прогноз погоди на вихідні слухав?

— Слухав.

— І що прогнозують?

— У Києві обіцяють плюс тридцять градусів.

— Та не може бути! Надворі — жовтень місяць.

— Може. Буде плюс п'ятнадцять у суботу і плюс п'ятнадцять у неділю.

Микола ДОБРИЙ.

с. Верхня Сироватка на Сумщині.

ДЕ Я?

Водій після аварії приходить до тями:

— Де я?

Медсестра:

— У двадцять п'ятій...

— В палаті чи камері?

КРАЩЕ

— Ми стали жити краще! — сказав уряд.

«Ми за вас раді!» — подумав народ.

Юрій ТАРАН.

м. Рогатин Івано-Франківської області.

Олег ГУЦОЛ

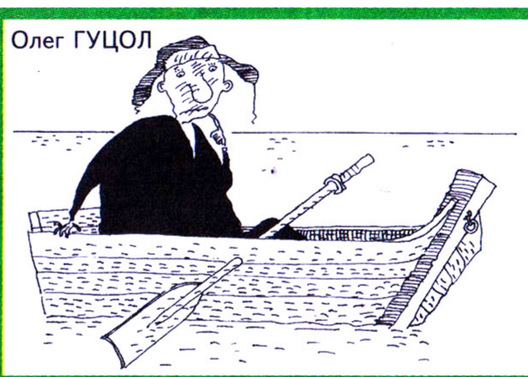

Олексій КОХАН

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— За гороскопом я Водолій...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Виписали мене, рідна, з психушки! Сказали, якщо вважаю себе півнем, то щоб кукурікав удома. Ку-ку-рі-ку, моя курочко!

Олексій КОХАН

— Лікарю, я страждаю на роздвоєння особи!..

— Говоріть по одному.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кажуть, у нас в Одесі фахівці розробили унікальний проект системи оплати за користування ліфтами при допомозі безконтактної картки. Мовляв, тоді гроші через розрахунковий центр ітимуть не жекам, а організаціям, які експлуатують ліфти. А будуть гроші, то покращиться робота ліфтового господарства. Але є тут одна заковика: чим вище їдеш — тим більше платиш. А чи не вийде так: молоді й здорові, економлячи кошти, спускатимуться і підніматимуться сходами, а ліфтами змушені будуть користуватися здебільшого літні люди, у яких, як відомо, в гаманцях не так-то й багато грошей.

Василь МОЦАК.

м. Одеса.

МИКИТА ГОДОВАНЕЦЬ

До 110-ліття від дня народження

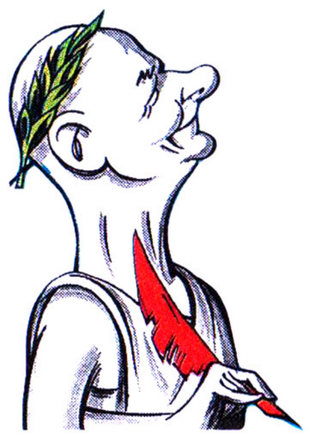

Першу байку Микита Годованець надрукував у 1917 році. Одна за одною у 20-ті роки виходять його збірки. Аж доки його не запроторили на десять років у сталінські табори. У 50-ті роки він поселяється у Кам'янці-Подільському. І це місто невдовзі стали називати столицею української байки. Микита Павлович перекладає і переспівує також байки Леонардо да Вінчі, Федра, Баврія, І. Красіцького... Його творча спадщина — це спадщина справжнього Майстра.

ПІВНИК

Заповзявся Півник
Вибитися в світ:
— Де тут,— каже,— дірка —
Вилізти крізь пліт? —
Ластівонька мила
Каже: — Дивний ти!
Адже в тебе крила —
То й перелети!
— В крила я не вірю!
Небезпечний літ!
Де, скажи, тут дірка,
Щоб пролізти в світ?

Є такі ще й нині:
Вибитись у світ
Хочуть не на крилах —
В дірочку крізь пліт.

ЛЕВ УМИРАЄ

Вмирає Лев. Навколо мертва тиша.
Шепочеться стривожена листва.
Обачно шарудить ляклива миша.
Під вітром стелеться трава...
Лев то здригне, то раптом встане,
То грізно зареве,
Аж никне все живе,
То тьмяними очима тоскно гляне,
Немов шукає співчуття...
Лис з-за куща, мов злодій, визирає,
В очах лиха усмішка грає:
— Ага, злякався за життя?
А хто роздер мою дружину любу?
І з мене ледь не зняв
лиснючу шубу...—
З'явився Вовк: —
Чого пан Лев хотять?
Водички? М'яса? Крові?
— Мені б...—
у Лева губи аж тремтять.—
Хоча б... ккраплиночку... любові...
— Ге-ге! Про це слід думать не тепер,
Коли стріваєш смерть немилу,—
Тоді, коли усіх по черзі дер,
Безмежну мавши владу й силу!

СПРИТНІ ТРУТНІ

Піднявся рій
На смертний бій:
Чужа рука до меду простяглась.
Старі і молоді,
Готові полягти в біді,
Сказали ворогові: — Зась!—
Лиш Трутні спокій берегли,
На щільнику в куточку залягли:
— Як вернуться з походу —
У чергу станемо по нагороду.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

У прямокутнику з літерами зашифровано те, що зображено на малюнках. Знайдіть відповідні слова та легенько закресліть їх олівцем, щоб потім можна було стерти (можливо, крім вас, ще хтось захоче розгадати кросворд). Слова можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Але кожну літеру можна використовувати лише раз.

Склав М. ШИПШИНА.

УГОРСЬКИЙ КРОСВОРД

Х	У	Ь	О	Л	Ь	А	Л	У	Щ	І	Ц	Н	Т	В	Е	Л	И	П
О	Р	К	Р	О	Е	Т	И	К	О	Ф	І	А	Т	Е	Р	О	С	Е
М	О	А	П	К	М	Е	Л	П	А	С	О	П	К	Л	О	З	Л	Д
А	Р	Н	У	С	Т	Ь	Б	А	П	А	Н	Н	Ч	Е	В	І	О	П
К	В	У	И	Л	А	Ц	С	Л	У	Г	Я	Ш	К	О	Ф	А	Т	А
К	А	И	С	З	А	Є	А	Е	Р	С	М	О	Р	М	О	Т	О	Л
І	Я	Ц	Г	А	П	Е	Г	Н	И	У	А	В	К	П	О	П	А	З
Л	Б	А	Р	В	У	В	А	А	К	Т	Ч	Е	С	А	С	А	К	О
Ї	Ж	Н	Р	О	Л	Я	К	Ч	А	К	Е	Р	Р	Т	А	Р	А	Т
К	А	У	О	К	И	Б	Л	У	К	А	П	А	О	Ф	Ь	Л	Д	Ь
К	Л	О	К	Е	Ц	Н	О	С	О	К	А	Х	П	Е	Л	Ь	Д	Е

Страшне ПЕРО не гусяка...

«В готелі є тенісні корти, шикарні ліжка і інші спортивні снаряди».

(Із оголошення).

«Не дивлячись на те, що вона жінка, я до неї ставився дуже добре».

(Із пояснення).

«На картині намальована дівчина, собака і її бабуся».

«В морі вода солона для того, щоб риба була свіжою».

«Полковник танцював з дочкою мензурку».

«Все літо я провів у бабусі в селі. Я допомагав їй поливати город, рубав дрова і інші речі».

«Восени чимало птахів і тварин летять на південь».

«Хребет — це довга і велика кістка. На його верхньому кінці стримить голова, а на нижньому я сам».

«Агроном був одягнутий просто, на голові у нього були кашкет, сорочка і брюки».

«У собаки були голубі очі і розові щоки».

«Головний герой воював у кінноті. Він спочатку був рядовим скакуном, а потім командиром».

(Із шкільних зошитів).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

«Після закінчення дев'яти класів, син вирішив не деградувати в десятому й одинадцятому».

(З листа).

«Найчорніша раса на землі: чорноокий негр».

(З учнівського твору).

«Скільки буде два на два, плюс мінус один?!».

(Із шкільного зошита).

Надіслав Петро СОХАН.

«Коли я віз вуголь тітці, то міліція зловила і забрала мене з трактором у витрезвітель».

(З пояснення).

«Я на тещу ніколи язика не піднімав».

(З листа).

Надіслав Іван ТОКАР.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Кожний, хто дає в газету шлюбне оголошення, зрозуміло, мріє, що ось тепер, нарешті, зустріне свого принца чи принцесу, своє щастя, своє кохання... Можливо, комусь і щастить. А буває приблизно й таке, як на малюнку художника-карикатуриста Андрія Саєнка («Перець» № 8): одного дня на порозі з'являється чоловік з племені «тумбо-юмбо».

Ну, що тут скажеш? У жіночки, яка відчинила двері «своєму принцу», і мову відібрало.

Зате наші читачі, як кажуть, за словом в кишеню не лізли. З надісланих підписів журі відзначило такі:

«Привіт! Петро Іванович Охріменко, власною персоною!». **Василь Колишник з с. Токмаківка на Дніпропетровщині.**

«Навіщо гроші, коли чоловік хороший». **Остап Малишевич з м. Скадовська на Херсонщині.**

«Житлом забезпечений. Але згоден і на переїзд». **Ярослав Кугутейко з м. Монастирища Черкаської області.**

Вітаємо!

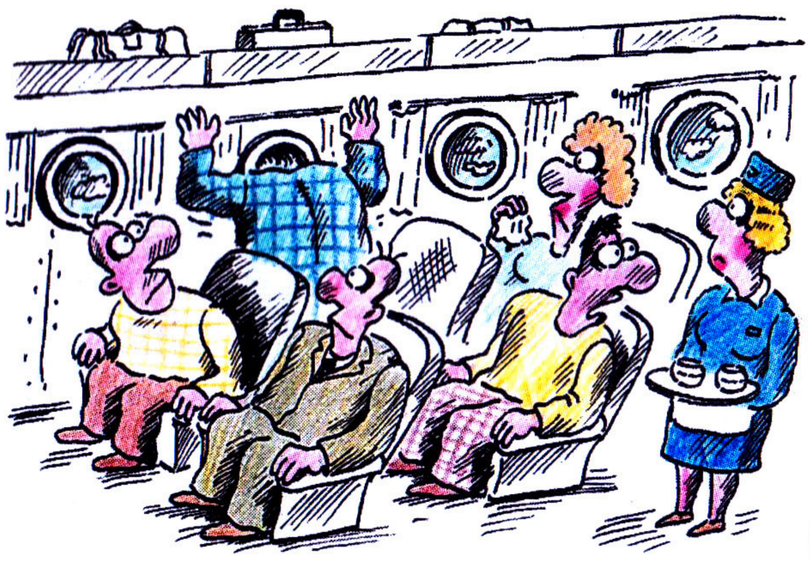

А тепер придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Верба. 2. Очерет. 3. Стіл. 4. Сіно. 5. Кілька. 6. Кінь. 7. Сон. 8. Гриб. 9. Кулик.

Відгадка: ВЕСІЛЬНИК.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У ЖУРНАЛІ «ПЕРЕЦЬ» № 9

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Котляревський. 6. Йорж. 7. Кіт. 8. Глобус. 10. Дно. 11. Таксі. 14. Сто. 16. Фокус. 18. Ма. 19. Сі. 20. Осінь. 21. Дріб. 23. Копа. 25 Злиток. 27. Спрут. 30. Арія. 31. Око. 32. Колесо.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Крига. 2. Торонто. 3. Рейс. 4. Сажа. 5. Йота. 7. Конус. 9. Піфагор. 12. Ікс. 13. Глібов. 15. Тост. 17. Ондатра. 19. Сі. 22. Ребро. 24. Озеро. 26. Кріт. 28. Пиво. 29. Око.

Інтерсмішинки

ХИТРІСТЬ

У Парижі двоє шотландських туристів зупинилися коло водойми у Булонському лісі і кидають лебедям якусь поживу. Коли раптом до них підходить якийсь тип і строго питає:

— Скільки лебедів готуєте?

— П'ять,— кажуть туристи.

— По десять франків за лебедя. Значить, із вас — п'ятдесят франків!

Увечері ті двоє розказують про цей випадок адміністраторові готелю.

— Та це ж чистий обман!— вигукує той.

— Так!— сміються туристи.— Лебедів було дев'ять.

СИНІВСЬКА ТУРБОТА

— Де збирається провести відпустку сеньйора Коловаті?— питає Аделя свою сусідку Амалію.— У старшого сина в Генуї чи в молодшого у Палермо.

— Та ще не знає, як бути, бо отримала пропозиції од обох.

— Щаслива! Такі чудові діти!

— Так, але той, що живе в Генуї, пропонує їй їхати в Палермо, а той, що живе в Палермо, запрошує в Геную.

ОБМАНУТА

— Мадам Дюпро,— каже суддя,— то ви визнаєте, що провели всю ніч у готелі «Бриз» із відповідачем?

— Так, але то він мене обманув.

— Як?

— Сказав адміністраторові готелю, що я його дружина!

СПРАВИ БІЗНЕСОВІ

Малий Стенлі завів свій бізнес: узявся пекти пиріжки і продавати їх по п'ять центів за штуку. Якийсь чоловік щодня давав йому п'ять центів, а пиріжка не брав — ішов собі далі. Та одного дня Стенлі зупинив його:

— Сер.

— А-а, хлопче, ти, звісна річ, хочеш знати, чому це я кожного дня даю тобі п'ять центрів, а пиріжка не беру?

— Ні, сер, віднині пиріжки по десять центів.

ПІДПИС

Одній бабусі вперше в житті треба підписати грошовий чек. Стоїть вона в банку та кмітує, як же це робиться. Службовець каже їй:

— Просто підпишіть унизу.

— Як підписати?

— Та отак, скажімо, як листа комусь підписуєте.

Бабця старанно вивела: «Цілую усіх вас. Бабуня».

Підготував Д. МИТЮК.

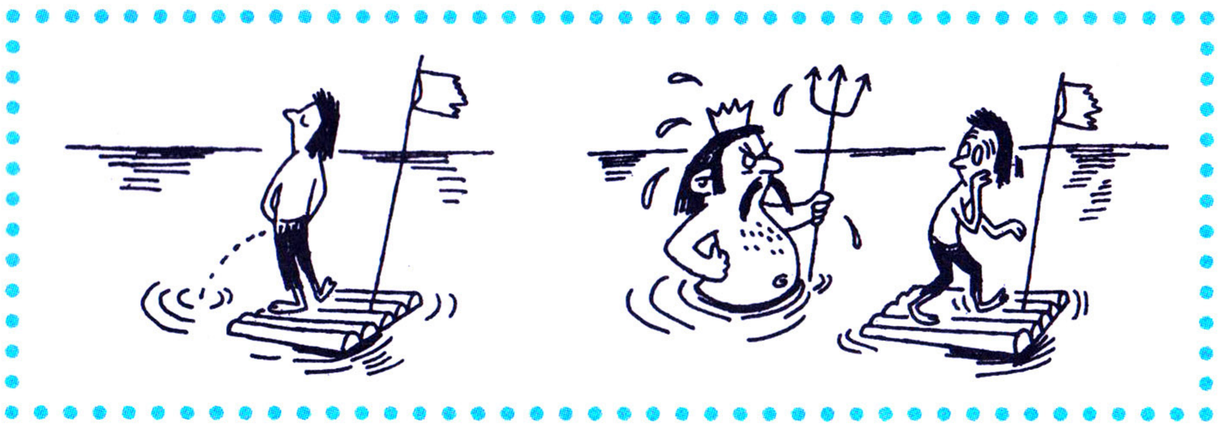

Сантія МАКГРЕГОР (США)

СІМЕЙНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Після трьох років подружнього життя, що проходило в безкінечних сварках та примиреннях, Бен і Грейс впритул підійшли до розлучення. Але вирішили спробувати якось урятувати сім'ю, якщо можна. Після численних консультацій із друзями, ріднею та колегами зупинилися на консультантові з питань сімейного життя докторові Сомервілеві. І Бен, і Грейс, попри різні точки зору на багато що, нарешті погодилися, що той лікарський кабінет — остання їхня надія.

У визначений день та час обоє переступили поріг найвідомішого шлюбного консультанта в Сан-Франціско. Д-р Сомервіл чемно попросив їх сісти, усміхнувся підбадьорливо і запитав:

— А тепер скажете мені, яка у вас проблема?

Бен мовчки опустив голову і втупився поглядом у візерунки на килимі. Грейс нервово обсмикнула сукню, набралася духу і взялася довго та розлого розповідати про негаразди їхнього сімейного життя.

Минуло двадцять хвилин. Бен почав куняти на стільці, а його дружина не переставала говорити.

Раптом д-р Сомервіл устав і наблизився до неї. Грейс на хвильку перервала мову, а консультант пригорнув її і палко поцілував.

Грейс оніміла.

Д-р Сомервіл подивився на Бена і напутливо сказав:

— Ваша дружина потребує цього тричі на тиждень!

Бен заглянув у настінний календар і тільки після кількасекундних обрахунків сказав:

— Добре. Можу її приводити до вас у вівторок, середу і п'ятницю.

Переклад із англійської.

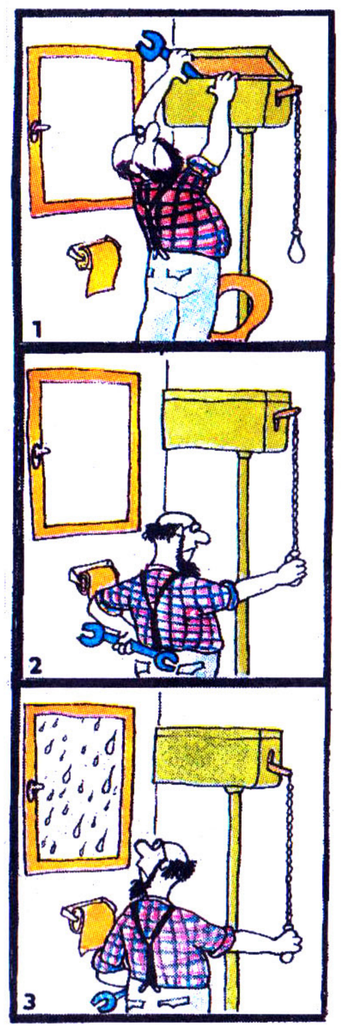

ПЕРЕЦЬ № 10 (1531)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 15.09.2003.
Підписано до друку 24.09.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11710 прим.
Зам. 0110310.
Ціна договірна.

© «Перець» 2003 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82. художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Сергій РЯБОКОНЬ

Владислав ШИРЯЄВ

— Непоганий чувак, але до мого гарнітуру аж ніяк не пасує.

Георгій МАЙОРЕНКО

Борис БОГОМАЗ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Хочу обміняти мовчання на золото.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Щось наш зять занадто довго картоплю копає.
— Так він же в армії сапером служив!

Іван САВЛЮК

Віктор ПОПОВ

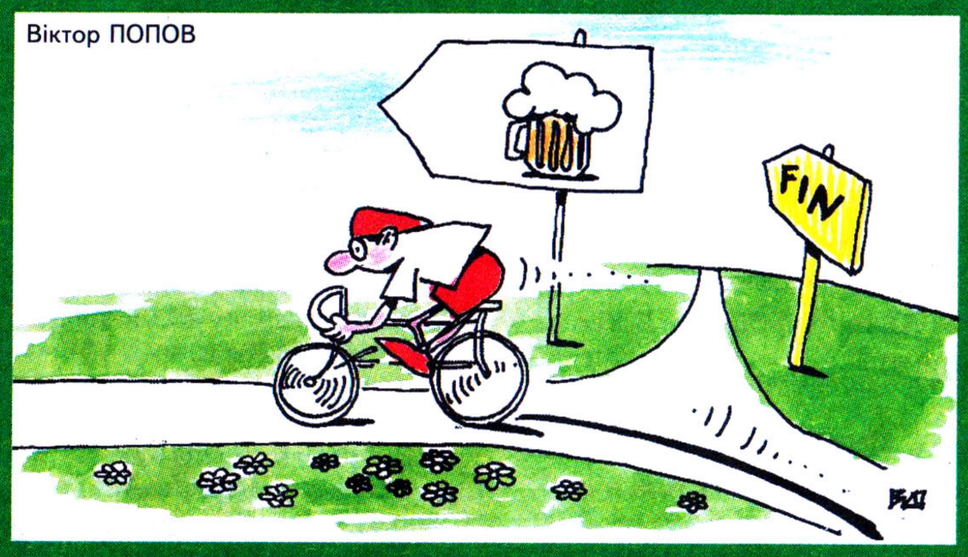

Олег ЖМУР

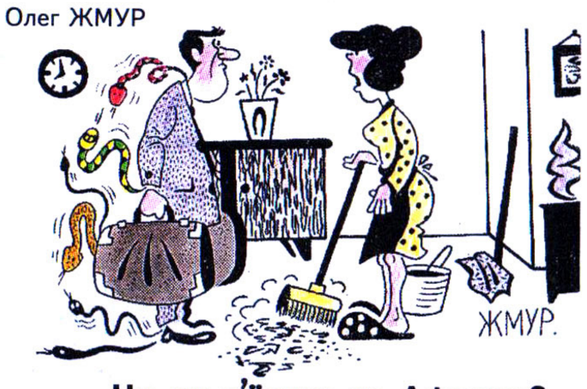

— Ну, як з'їздив до Африки?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

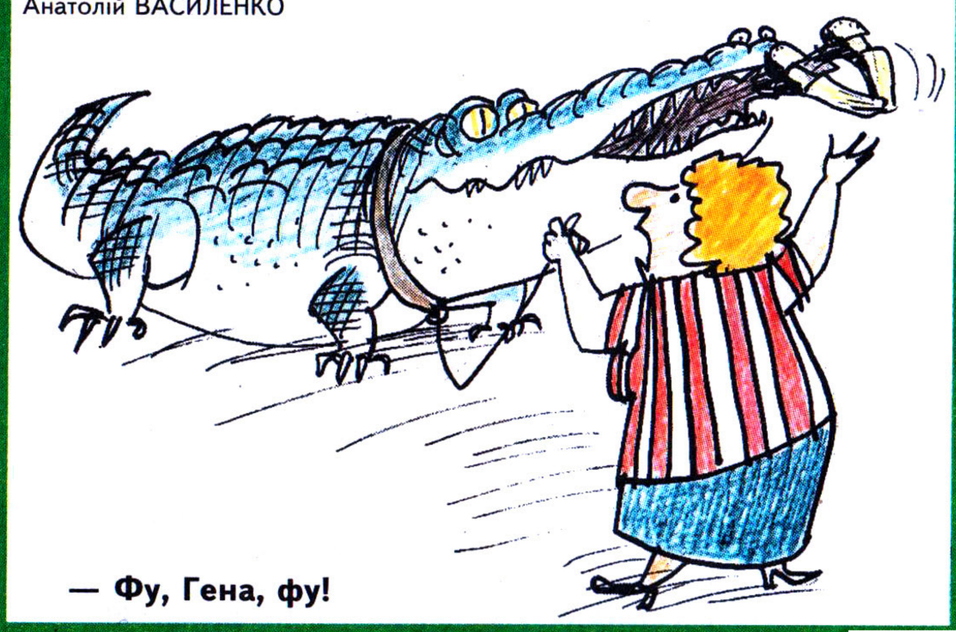

— Фу, Гена, фу!

Олексій КОХАН

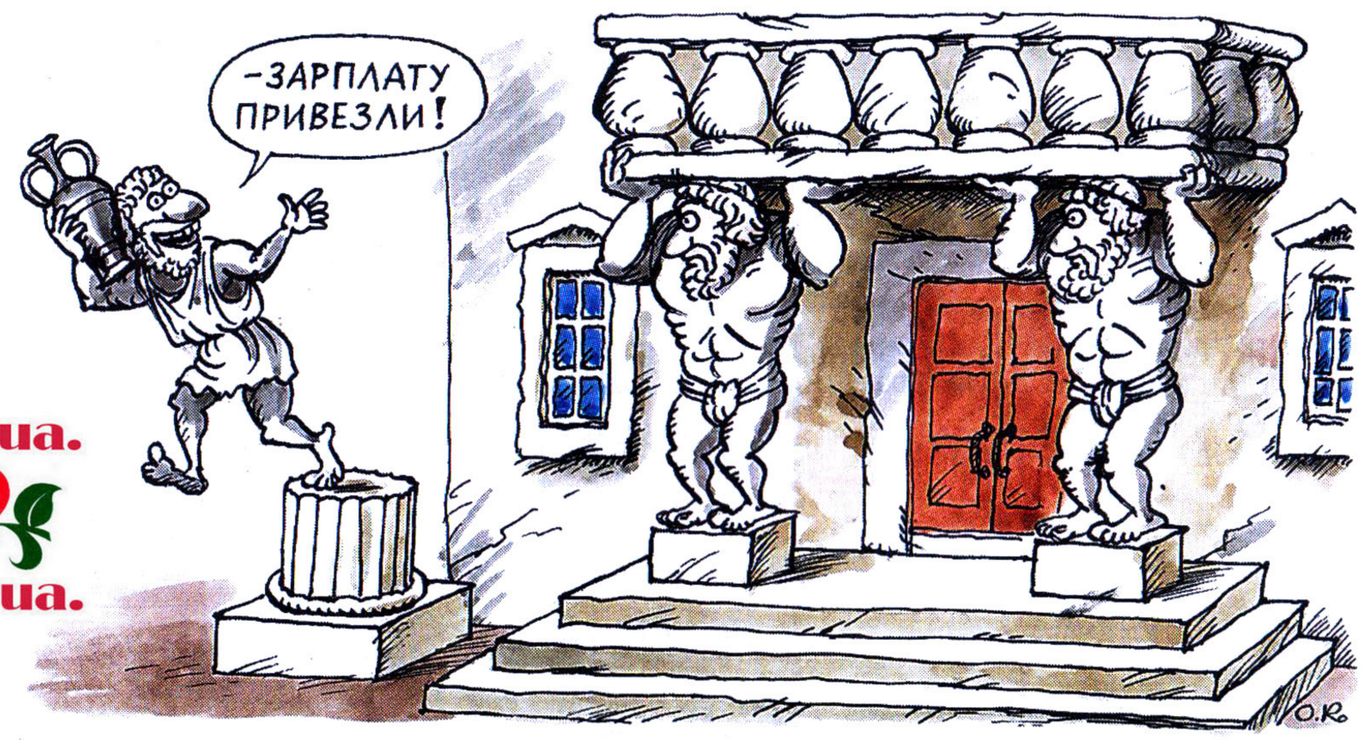

Відсканував і опрацював
Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

perec-ua.
perec-ua.